
У Т Р О.

Безсилно стенияща отхожда си нощта
И лебеди отлитащи разсипватъ розови вѣнци.
Опиянени чучулиги сребърни струи разливатъ
По златни падини и сѣнни долини.

Надъ сѣнни свѣтове
Могъщи блѣснали крила се кжпятъ въвъ поднебнитѣ пустини...
Деньтъ се ражда горѣ, въвъ прозирни синини,
Деньтъ се ражда самъ, разсипалъ кървави стрѣли
Слѣдъ бѣгащи смутени тъмнини. . . .